

Sygn. akt II AKz 1273/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Mirosław Ziaja

Protokolant: Kamil Klupś

w sprawie **A. K.**

podejrzanego o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 28 października 2020 roku, sygn. akt III Kp 445/20 (PK IX WZ Ds. 63.2019)

w przedmiocie dalszego określenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 października 2020 roku sygn. akt III Kp 445/20, Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej uwzględnił wniosek Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej i na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt. 2, § 2 i § 4 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył czas trwania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego A. K., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 6 sierpnia 2020 roku sygn. akt III Kp 544/20, na dalszy czas oznaczony, do dnia 29 grudnia 2020 roku godz. 6:05.

Powyzsze postanowienie zaskarżył obrońca podejrzanego zarzucając orzeczeniu Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej:

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, a to art. 258 § 1 pkt. 2 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, skutkującego niewłaściwym przyjęciem, że zostały spełnione przesłanki tymczasowego aresztowania, w szczególności, iż stosowanie tymczasowego aresztowania jest wymagane ażeby zapobiec nakłanianiu przez podejrzanego do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień, bądź utrudnianiu postępowania karnego w inny sposób;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż istnieje uzasadniona obawa, że oskarżony będzie nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne, mimo, że podejrzany swoim zachowaniem nie daje podstaw do przyjęcia, że będzie utrudniał prowadzone postępowanie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej o przedłużeniu tymczasowego aresztowania oraz nieuwzględnieniu wniosku organów ścigania o przedłużeniu środków zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wobec A. K. zrealizowany został zespół przesłanek procesowych, tak ogólnej określonej treścią przepisu art. 249 § 1 k.p.k., jak i szczególnych określonych treścią przepisów art. 258 § 1 pkt. 2 i § 2 k.p.k., wskazujących na niezbędność dalszego stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego, celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, którego nie spełniłby żaden inny środek o charakterze łagodniejszym. Skoro obrońca podejrzanego nie kwestionuje wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia przez A. K. zarzucanych mu przestępstw, a co za tym idzie nie neguje realizacji na kanwie przedmiotowej sprawy przesłanki ogólnej stosowania wszystkich środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k., to szczegółowe rozważania w tym przedmiocie uznać należy za zbyt liczne. Dla porządku jednak wskazać trzeba, iż sąd odwoławczy, po dokonaniu kontroli instancyjnej i niezbędnej lekturze akt postępowania przygotowawczego, w pełni podziela motywację przedstawioną w tej materii przez Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej.

Brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów stawianych kontrolowanemu orzeczeniu przez obrońcę podejrzanego w postaci naruszenia przepisu art. 258 § 1 pkt. 2 i § 2 k.p.k., wobec istniejącej potrzeby zabezpieczenia toku dalszego postępowania przed działaniami go destabilizującymi ze strony A. K., o czym przekonuje realna groźba mactwa z jego strony oraz obawa utrudniania prawidłowego toku postępowania płynąca z realnej groźby wymierzenia surowej kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny nie podziela oceny wyrażonej przez obrońcę co do braku podstaw do przyjęcia w stosunku do podejrzanego przesłanki szczególnej stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego określanej mianem mactwa procesowego. W pełni zasadnie sąd I instancji ocenił realizację owej przesłanki, stypizowanej w art. 258 § 1 pkt. 2 k.p.k., przez pryzmat charakteru inkryminowanej działalności w jaką miał być zaangażowany A. K.. Sąd odwoławczy zauważył, iż przestępstwa miały być popełniane przez grupę zorganizowanych, znających się i ściśle współpracujących osób. Wprawdzie prokurator nie zarzucił podejrzanemu działania w zorganizowanej grupie przestępczej, ale wymaga podkreślenia, że więzi łączące występujące w niniejszej sprawie osoby i wzajemne zależności są na tyle silne, że uzasadniona jest obawa przenoszenia tych relacji na kwestie procesowe związane z bytem prowadzonego postępowania przygotowawczego, a konkretnie jego zakłócaniem w sposób wskazany w w/w regulacji prawnej. Prawdą jest, że istnienie obawy mactwa powinno z reguły wynikać z konkretnych okoliczności faktycznych świadczących o możliwości oddziaływania na tok postępowania w sposób wskazany w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Jednakże, jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie i literaturze przedmiotu, w pewnych wypadkach na obawę mactwa może wskazywać sam charakter przestępstwa i okoliczności towarzyszące jego popełnieniu. Co więcej, w pełni trafnie Sąd Okręgowy wywodzi obawę mactwa procesowego z treści zebranego materiału dowodowego, bowiem jego analiza bezsprzecznie świadczy o tym, że pozostałe osoby zaangażowane w inkryminowany proceder takie działania już podjęły. W tych też okolicznościach stwierdzić trzeba, że obrońcy nie udało się podważyć w zażaleniu przyjętej przez sąd I instancji obawy podejmowania przez podejrzanego bezprawnych działań destabilizujących prawidłowy tok postępowania.

Sąd okręgowy – wbrew zarzutom skarżącego – wydając kwestionowane orzeczenie trafnie również uznał, iż w realiach niniejszej sprawy zachodzą tak podstawy prawne, jak

i faktyczne wskazujące na istnienie przesłanki szczególnej stosowania tymczasowego aresztowania, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Zauważyć w tym miejscu trzeba, że zgodnie z powszechnie akceptowanym orzecznictwem przesłanka ta stanowi samodzielną podstawę stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wówczas, gdy zarzucony podejrzanemu czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica spełnia wymóg określony powołanym przepisem i jednocześnie wymierzenie w danym konkretnym przypadku surowej kary jest realne. Taka też sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie

w przypadku podejrzanego A. K.. Uwzględniając bowiem fakt, że podejrzanemu zarzuca się popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 1, art. 58 ust. 1 i art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k. oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art./ 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k., które zagrożone są karami pozbawienia wolności, których górna granica wynosi co najmniej 8 lat (i to niezależnie od końcowej oceny prawnej jego zachowania), jak i mając na względzie skalę i charakter tych przestępstw, sposób i okoliczności ich popełnienia, a w szczególności ich zorganizowany i zaplanowany charakter, jak również rodzaj zagrożonych dóbr prawnych, w całości należało zaaprobować stanowisko sądu I instancji, że w razie uznania winy i sprawstwa podejrzanego po przeprowadzeniu postępowania dowodowego realnie grozi mu surowa kara pozbawienia wolności. Dalej wskazać trzeba, że niewątpliwie przewidywana możliwość wymierzenia surowej kary mogłaby stymulować przebywającego na wolności podejrzanego do podejmowania działań zmierzających do utrudniania postępowania, przy czym taka perspektywa, ponieważ ma ona charakter domniemania nie wymaga dowodowego wykazania, że podejrzany konkretne działania w tym kierunku już w przeszłości podejmował. Przywołany przepis stanowi bowiem o uzasadnionej obawie w tym zakresie, a nie o pewności.

Kierując się powyższymi uwagami oraz uwzględniając fakt, że okres tymczasowego aresztowania dotychczas stosowanego wobec podejrzanego pozostaje w rozsądnej relacji do ewentualnie grożącej mu kary pozbawienia wolności, stwierdzić trzeba, iż nie przestał on spełniać swej funkcji zabezpieczającej prawidłowy tok procesu, przeradzając się w antycypację przyszłej kary. Jednocześnie uznać należało, iż na obecnym etapie postępowania nadal jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok postępowania, bowiem środki o charakterze wolnościowym, w okolicznościach niniejszej sprawy wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, nie dają takiej gwarancji. W konsekwencji sąd meriti doszedł do słusznego przekonania, iż jedynie dalsze stosowanie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania jest w stanie w pełni zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania, natomiast środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym byłyby ku powyższemu niewystarczające.

Brak jest także podstaw do dopatrywania się po stronie A. K. przesłanek z art. 259 § 1 k.p.k., a na takowe nie wskazał również skarżący w środku odwoławczym.

Zażalenie nie zawiera zatem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby powodować zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia, w konsekwencji czego Sąd Apelacyjny postanowił jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu z pouczeniem o prawomocności, a także prokuratorowi,
2. akta zwrócić.

Katowice, dnia 24 listopada 2020 roku.

SSA Mirosław Ziaja